

‘Engel die uit de hemel is komen vallen’

Er zijn al casemanagers voor mensen met dementie. Maar omdat de vraag naar gelijksoortige hulp voor mensen met Parkinson en NAH toeneemt, heeft Zorgboog nu ook casemanagers voor deze cliënten (en hun partners).

Lilian Dominicus
Liessel/Helmond

Het was afgelopen november, dat Dorothé de Veer uit Helmond 's nachts 112 belde.

Haar man Jan, al zeker vijftien jaar Parkinsonpatiënt, was uit zijn bed gevallen. Het gebeurde niet een maar een paar keer.

Eigenlijk, zo geeft ze achteraf toe, was ze overbelast geraakt. Jan kreeg corona en een longontsteking, verzwakte daardoor en had meer zorg nodig. Maar zij had al last van artrose en stenose, kreeg óók corona en kon moeilijker bewegen door een scheurtje in de meniscus. „Ik heb me er veel te laat over geuit”, zegt ze. „Zelfs mijn kinderen hadden niet in de gaten dat het me boven het hoofd groeide.”

Op dat moment kwam Demi van Geffen in beeld, na verwijzing door de neuroloog. Sinds anderhalf jaar is ze casemanager Parkinson voor De Zorgboog en onder-

met deze ziekte. Dorothé: „We wisten niet dat die bestonden. We dachten dat die alleen voor mensen met Parkinson én dementie waren.” Demi: „Dat was ook tot voor kort zo. Maar de casemanagers dementie kregen meer aanvragen voor mensen met alleen Parkinson.” En ook mensen met niet-aangeboren hersenletsel (NAH) klopten steeds vaker aan. Zorgorganisatie Zorgboog in de regio De Peel regelde dat er ook voor deze patiënten casemanagers kwamen.

Zoals dus voor Jan en Dorothé. „Ze is een engel die uit de hemel is komen vallen”, zegt Dorothé. Omdat ze van oorsprong verpleegkundige gespecialiseerd in Parkinson is, weet Demi als geen ander wat deze categorie patiënten nodig heeft. „We kregen ook wel hulp vanuit het ziekenhuis, maar het werd steeds meer digitaal. Ik doe niet meer alles alleen en Demi kan deuren openen.”

Nadat Jan op zijn 64ste de diagnose Parkinson kreeg, begon hij

om de ziekte onder controle te houden en te vertragen. Nadeel is wel dat ze vaak en op tijd moeten worden ingenomen. Een sonde heeft dat werk nu van hem overgenomen, waardoor schommelingen in het effect worden voorkomen. „Ik slaap beter nu”, zegt Dorothé. „Demi heeft gezorgd dat nu 's morgens iemand komt voor de sonde.”

Herseninfarct

Ook Hein ter Voert (62) uit Liessel kon plotseling wel wat meer ondersteuning gebruiken. Ruim twee jaar geleden kreeg hij een herseninfarct. „Ik was in de tuin aan het werk en ging moeilijker lopen. Ik dacht dat wel moe zou zijn en ging door. Later die dag ging ik naar een familiefeestje. Mijn moeder zag dat ik een afhangende mondhoek had en maakte

▲ Casemanager Demi van Geffen (links) helpt Jan en Dorothé de Veer om de weg te vinden in de zorgwereld. FOTOS:KEES.MARTENS/DCI MEDIA

“**Zelfs mijn kinderen hadden niet door dat het me boven het hoofd groeide**

bleek: twee dagen later werd hij opgenomen in het Anna Ziekenhuis in Geldrop, daarna volgden twee maanden van revalidatie Blixembosch in Eindhoven. Hij had er veel slechter aan toe kunnen zijn. In het revalidatiecentrum zag hij onder meer mensen met halfzijdige verlammingen en spraakstoornissen.

Hein kan inmiddels weer lopen en met zijn spraak is ook weinig mis. Maar zijn prikkelverwerkingsvermogen is ernstig aangetast. „Ik kon het getrippel van de hond in huis niet eens aan, ik ben gevoelens voor intimiteit kwijtgeraakt en had minder zin in feestjes omdat veel praten ontzettend moe maakt”, vertelt hij.

Na een jaar van aanmodderen kwamen hij en zijn vriendin Lucienne Hagelaar via de huisarts bij Nicole Hellings terecht. Sinds an-

casemanager niet-aangeboren hersenletsel bij Zorgboog. „Met name die onzichtbare kenmerken van NAH hebben ongelofelijk veel impact op iemands leven. In dit geval stonden twee levens *on hold*. Hein had geen overzicht meer, Lucienne kon haar kleinkinderen niet meer ontvangen in hun woning in Asten.”

De oplossing was ingrijpend, maar bracht wel de nodige balans terug. Nicole zorgde ervoor dat Hein met voorrang in aanmerking kwam voor een appartement in Liessel, dichtbij allerlei voorzieningen, met op de benedenverdieping een huisartsenpraktijk, voor het geval dat. Zes weken geleden is Hein er naar toe verhuisd, Lucienne bleef in Asten.

De betrekkelijke rust doet hem goed. „Ik heb weer meer zin in het leven. Ik kan weer nadenken,

▲ Casemanager Nicole Hellings (rechts) in gesprek met Hein ter Voert.

“**Ik kan weer nadenken, over wat ik ga eten bijvoorbeeld**

Ik kook nu weer. Lucienne komt na haar werk hier naar toe en zo zorg ik voor haar.” Lucienne: „Het contact is er nog gewoon. Op maandag heeft hij de energie om naar Asten te fietsen.”

Grote groentetuin

Nicole helpt met meer dingen, zoals bijvoorbeeld het inzetten van ambulante begeleiding. Die kan Hein dan weer op weg helpen om beter met zijn beperkingen om te gaan. Het mogelijke volgende station is meer structuur of dagbesteding, hoewel ze daar nog niet helemaal uit zijn. „Ik had een grote groentetuin, die heb ik wel gemist”, zegt Hein. Dus wie weet vinden ze iets waar hij die passie voor tuinieren weer in kwijt kan. Ondertussen zorgt hij voor de kamerplanten. „Daar wil ik er nog veel meer van hebben”, kondigt